

niet voldeed aan het EVRM.²⁵ Het KB was ondertussen vervangen door de Wiv 1987, maar de kritiek van het ECRM was evengoed op de Wiv van toepassing. Het KB maakte volgens het ECRM onvoldoende duidelijk in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden de diensten bevoegd waren een onderzoek te verrichten. Ook was het toezicht op de diensten door de Vaste commissie voor de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van de Tweede Kamer en de Nationale ombudsman niet in het KB vastgelegd. Dat was volgens de ECRM in strijd met artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven).

3.2.1 Uitspraken in de zaken Van Baggum en Valkenier

In 1994 bevestigde de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat de Wiv 1987 inderdaad niet aan het EVRM voldeed, in twee zaken die waren aangespannen door de heren Van Baggum²⁶ en Valkenier.²⁷ De Afdeling bestuursrechtspraak oordeelde dat de Wiv onvoldoende duidelijk maakte wanneer de BVD persoonsgegevens mocht verzamelen, registreren en verstrekken.²⁸ Ook maakte de wet onvoldoende duidelijk welke bevoegdheden de BVD daarbij mocht inzetten. Dit was volgens de Afdeling in strijd met artikel 8, tweede lid, van het EVRM, dat voorwaarden formuleert waaronder een inmenging in de persoonlijke levenssfeer gerechtvaardigd kan zijn. Er moet dan sprake zijn van een legitiem doel (in dit geval de nationale veiligheid), de inmenging moet bij wet zijn voorzien en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden waren in de jaren '80 met betrekking tot I&V-diensten nader uitgewerkt door het EHRM, met name in de uitspraken *Malone*, *Leander* en *Klass*.²⁹

²⁵ ECRM 4 maart 1991, appl. nr. 14084/88 (R.V. e.a. tegen Nederland), ook bekend als de 'Onkruid-zaak', naar de naam van de antimilitaristische actiegroep die de klachten indiende. Het rapport was in eerste instantie vertrouwelijk. In 1993 heeft het Comité van Ministers van de Raad van Europa besloten dat artikel 8 van het EVRM inderdaad geschonden was, dat het rapport van het ECRM gepubliceerd moest worden en dat de klagers een schadevergoeding moesten krijgen. Zie Barkhuysen 1994, blz. 969.

²⁶ Bert van Baggum was in de jaren '70 een van de oprichters en woordvoerder van de anti-kernenergiebeweging 'Stop Dodewaard'. In 1990 vroeg hij aan de Minister van Binnenlandse Zaken of de BVD destijds een dossier over hem had aangelegd, en zo ja, of hij dit mocht inzien. Dit verzoek werd afgewezen. Zie 'Alles is geheim, ook wat niet geheim is' *Trouw* 25 maart 1995.

²⁷ Harry Valkenier vroeg in 1990 inzage in de gegevens die door de Haarlemse Politie Inlichtingendienst over hem waren verzameld nadat vanuit Noorwegen een verzoek bij de BVD was binnengekomen om informatie over Valkenier. De aanleiding voor het Noorse verzoek lag in een scheepsjournaal dat een vriend van Valkenier op het strand had gevonden en waarvan Valkenier vermoedde dat het afkomstig was van een Russische onderzeeboot die voor de kust van Noorwegen zou zijn vergaan. Het verzoek van Valkenier werd afgewezen. Zie 'Verdwenen logboek en "onze" BVD in actie' *Trouw* 6 februari 1998.

²⁸ ABRS 16 juni 1994, AB 1995, 238.

²⁹ EHRM 6 september 1978, appl. nr. 5029/71 (*Klass* e.a. tegen Duitsland), EHRM 2 augustus 1984, appl. nr. 8691/79 (*Malone* tegen het Verenigd Koninkrijk) en EHRM 26 maart 1987, appl. nr. 9248/81 (*Leander* tegen Zweden).

De Afdeling constateerde dat de artikelen 16 juncto 8, tweede lid, van de Wiv 1987³⁰ wel aangaven over welke categorieën van personen de BVD gegevens mocht verzamelen, maar niet onder welke omstandigheden, en ook niet welke middelen de BVD daarbij mocht inzetten. Volgens de Afdeling was er daarmee geen deugdelijke wettelijke grondslag voor inmenging in de persoonlijke levenssfeer door de BVD, en was de Wiv in strijd met artikel 8 van het EVRM. Door de onvolledige wettelijke regeling kon de Afdeling geen inhoudelijk oordeel geven over de vraag of de minister terecht had geweigerd om te melden of de BVD gegevens over Van Baggum en Valkenier had verzameld, en zo ja, of de minister terecht had geweigerd om Van Baggum daar inzage in te verlenen.

De Afdeling oordeelde verder dat personen over wie gegevens werden verzameld geen 'daadwerkelijk rechtsmiddel' in de zin van artikel 13 EVRM³¹ hadden om inzage af te dwingen. Een klacht bij de Nationale ombudsman kon in de ogen van de Afdeling niet gelden als een daadwerkelijk rechtsmiddel, omdat die laatste geen bindende beslissingen kan nemen. De andere mogelijkheid, een klacht indienen bij de Vaste commissie voor de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van de Tweede Kamer, voldeed op zijn beurt om verschillende redenen ook niet.

De Afdeling besloot daarom artikel 16 Wiv buiten toepassing te laten en in plaats daarvan de Wet openbaarheid van bestuur van toepassing te verklaren.³² Op grond daarvan vernietigde de Afdeling het besluit van de minister omdat dit onvoldoende was gemotiveerd. De minister had moeten motiveren waarom de veiligheid van de staat (art. 4 Wob (oud)) zich verzette tegen het inwilligen van de verzoeken van Van Baggum en Valkenier. **De minister willigde vervolgens de verzoeken in en verleende inzage in een klein deel van de gegevens die over hen waren verzameld.**³³

³⁰ Artikel 8 van de Wiv 1987 bevatte de taakopdracht van de BVD (ongeveer de huidige *a-, b- en c-taak*) en artikel 16 bevatte enkele algemene regels over gegevensverwerking en een delegatiebepaling die de grondslag vormde voor de Privacyregelingen van de BVD en de MID.

³¹ Artikel 13 EVRM bepaalt: 'Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.'

³² De Afdeling verwijst hierbij naar het rapport van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens uit 1991 over Onkruid. Zie voetnoot 25 van dit hoofdstuk.

³³ *De Volkskrant* 12 augustus 1994. De gegevens die de BVD over Valkenier had verzameld, bleken door de BVD grotendeels vernietigd te zijn tijdens de procedure over het inzageverzoek, in het kader van de grote schoningsoperatie die aan de orde komt in paragraaf 7.6.1 van dit rapport.

